

โครงการศึกษาและพัฒนาประมวลรัษฎากร

เรื่อง “การศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ไขประมวลรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับ ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย กรณีบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล”

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 3 เทรส กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้จ่ายเงินได้ฯ ตามมาตรา 40 ซึ่งไม่มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย ตามลักษณะ 2 หักภาษี ณ ที่จ่ายตามหลักเกณฑ์เงื่อนไขและอัตราที่กำหนดโดยกฎกระทรวง</p> <p>มาตรา 3 จตุทศ กำหนดหน้าที่ให้ผู้มีหน้าที่หักภาษี ณ ที่จ่าย หักภาษี และนำส่งภาษีก่อนการจ่ายเงินทุกประเภท</p>	<p>1.ความไม่สะดวกในการนำกฎหมายไปใช้</p> <p>1.1 บทบัญญัติมาตรา 3 เทรส และมาตรา 3 จตุทศ เป็นมาตราเฉพาะเรื่องการหักภาษี ณ ที่จ่ายจากเงินได้ของบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล การนำมาตราทั้งสองมาบัญญัติไว้ในส่วนแรกสุดของประมวลรัษฎากร เป็นการวางไว้ผิดที่ผิดทาง ข่มสร้างความสะดวกและทำให้ไม่สะดวกแก่การใช้กฎหมาย และสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติตามกฎหมายไม่ถูกต้องด้วย</p>	<p>บทบัญญัติมาตรา 3 เทรส และมาตรา 3 จตุทศ เป็นบทกฎหมายเฉพาะเรื่อง การหักภาษี ณ ที่จ่าย ซึ่งมีผลบังคับต่อบุคคลธรรมดาและนิติบุคคล แต่กลับถูกวางไว้ในส่วนของเรื่องทั่วไป จึงส่งผลต่อความไม่สะดวก ในการอ่านกฎหมาย ดังนั้น จึงเห็นควรนำมาตราทั้งสองไปวางไว้ใน ลักษณะ 2 หมวด 3 ว่าด้วย “ภาษีเงินได้”</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย เห็นควรรวบรวมเรื่องเกี่ยวกับ ภาษีหัก ณ ที่จ่าย มาบัญญัติเป็นหมวดภาษีหัก ณ ที่จ่าย โดยให้ทำการศึกษาและกำหนดโครงสร้างของบทบัญญัติในหมวดนี้ต่อไป</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร</p>	<p>1.5 มาตรา 50(1) วรรคท้าย ยังขาดความชัดเจนว่า การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย แก่ผู้รับซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย เป็นภาษีก้าวหน้า (Advance Tax) หรือภาษีสุดท้าย (Final Tax) จึงทำให้เกิดความไม่สะดวกต่อผู้ถูกหักภาษีซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ในการขอออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ฉบับภาษาอังกฤษที่ออกโดย กรมสรรพากร เพื่อนำจำนวนภาษีที่ถูกหักไปเป็นเครดิตภาษีในประเทศที่ตนมีถิ่นที่อยู่ทางรัษฎากร ซึ่งในปัจจุบัน กรมสรรพากรจะออกหนังสือรับรองให้เมื่อผู้ถูกหักภาษีตามมาตรา 50(1) ซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แล้วเท่านั้น</p>	<p>เห็นควรกำหนดให้ชัดเจนในตามมาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ว่า การหักภาษี ณ ที่จ่าย (หักภาษี ณ ที่จ่ายกรณีการจ่ายเงินได้แก่ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย) เป็นภาระภาษีสุดท้าย (Final Tax) ของผู้ถูกหัก เพราะเมื่อพิจารณาจากเจตนารมณ์ของมาตรา 50(1) แล้ว เห็นได้ว่า ต้องการให้มีการเก็บภาษีในครั้งเดียวให้เหมาะสม กับจำนวนเงินได้ที่ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ได้รับ อีกทั้งเพื่อลดภาระแก่ผู้รับซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ในการยื่นแบบตอนสิ้นปี ดังนั้น จึงน่าจะเป็นแนวคิดที่ให้การหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามมาตรานี้ เป็นภาระภาษีสุดท้าย</p> <p>การสร้างความชัดเจนดังกล่าวยังลดปัญหาได้แก่กรณีการออกหนังสือรับรองการเสียภาษีในประเทศไทย เพื่อนำไปขอเครดิตในประเทศที่ผู้รับเงินได้มีถิ่นที่อยู่ทางรัษฎากร</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย</p> <p>เห็นว่า เกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายฉบับภาษาอังกฤษของกรมสรรพากร เป็นเพียงแนวปฏิบัติ ซึ่งสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ตลอดเวลา จึงควรปรับปรุงแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเสียภาษีฉบับภาษาอังกฤษได้ทุกครั้งที่มีการหักภาษี ณ ที่จ่าย ให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงต่อไป</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>คำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. ต่าง ๆ เช่น คำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.112/2545 เรื่อง การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายกรณีการ จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(8) แห่งประมวลรัษฎากร เฉพาะที่เป็นการ จ่ายเงินได้จากทำให้บริการของธนาคาร ตามกฎหมายว่าด้วยการธนาคารพาณิชย์ฯ และ คำสั่งกรมสรรพากร ที่ ป. 118/2545 เรื่อง การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย และการ เสียภาษีมูลค่าเพิ่ม กรณีการจ่ายรางวัล ส่วนลด หรือประโยชน์ใด ๆ เนื่องจากการ ส่งเสริมการขาย</p>	<p>1.3. แนวปฏิบัติตามคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป. ต่าง ๆ (ซึ่งไม่มีสถานะเป็นกฎหมาย เป็นแต่เพียงแนวปฏิบัติให้แก่เจ้าหน้าที่ กรมสรรพากร) มีมากมาย กระจัดกระจาย สร้างความไม่สะดวกสำหรับเจ้าหน้าที่ใน การนำมาใช้ อีกทั้งยังเป็นแนวปฏิบัติที่มี คำอธิบายซึ่งยากต่อการทำความเข้าใจ</p>	<p>หากกรมสรรพากรสามารถรวบรวมคำสั่ง กรมสรรพากรที่ ป. ต่าง ๆ ซึ่งมีปัญหาใน ลักษณะเดียวกันนี้ได้และเรียบเรียงเขียน ขึ้นใหม่ให้เข้าใจง่ายและกระชับมากยิ่งขึ้น หากเป็นไปได้ให้รวมอยู่ในที่เดียวกัน แทนที่จะอยู่อย่างกระจัดกระจาย อย่างเช่น ทุกวันนี้ จะสามารถบรรลุดุเดือดประสงค์ ของการทำให้คำสั่ง ป. เป็นคู่มือกำหนด แนวทางปฏิบัติที่อ่านง่าย สะดวกและ สามารถสร้างความเข้าใจในการปฏิบัติ ตามกฎหมายถูกต้อง</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย แต่เพื่อลดจำนวนคำสั่งฯ ที่ ป. ต่าง ๆ ให้ ศึกษาเพื่อ รวบรวมคำสั่งฯ ที่ ป. ซึ่งชัดเจน เป็นที่ยอมรับแล้วระหว่างเจ้าหน้าที่ และผู้ เสียภาษี และได้มีการนำมาปฏิบัติใช้อยู่ แล้วเป็นปกติ โดยให้นำไปแก้ไข หรือ เพิ่มเติมไว้ใน กฎหมายหลัก กฎกระทรวง หรือ คำสั่งกรมสรรพากรที่ ท.ป. แล้วแต่ กรณี</p> <p>เช่น กรณีคำสั่งกรมสรรพากรที่ ป.16/2530 เรื่องการคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย กรณีการจ้างแรงงาน ระหว่างปี ซึ่งสั่งให้เจ้าพนักงานสรรพากรถือเป็น แนวทางปฏิบัติสำหรับการคำนวณภาษีเงิน ได้ บุคคลธรรมดาหัก ณ ที่จ่าย ตามมาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร กรณีจ่ายเงินได้ พึงประเมินตามมาตรา 40 (1) แห่งประมวล รัษฎากร ให้แก่ผู้มีเงินได้ที่เข้าทำงานระหว่าง ปี โดยกำหนดให้ผู้นั้นได้พึงประเมินที่จ่าย ด้วยจำนวนคราวที่จะต้องจ่ายจริงสำหรับปี ภาคนั้น ควรนำไปแก้ไขเพิ่มเติมไว้ใน มาตรา 50 (1) ต่อไป</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
มาตรา 50 แห่งประมวลรัษฎากร	1.4 วิธีการเขียนกฎหมายในมาตรา 50 แห่งประมวลรัษฎากร โดยการอ้างถึงวรรคตอนต่างๆ เช่น “วรรคสอง” “วรรคสาม” “วรรคสี่” เป็นต้น ซึ่งการใช้คำเหล่านี้สร้างความลำบากให้แก่ผู้เสียภาษีในการอ่านบทมาตรา และการนับวรรคตอนเป็นอย่างมาก ไม่สร้างความสะดวกในการอ่านกฎหมายโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ผู้เสียภาษี ซึ่งไม่คุ้นเคยกับภาษากฎหมาย	ให้เปลี่ยนวิธีการเขียนบทมาตรา โดยเฉพาะหลีกเลี่ยงการใช้คำที่สร้างความสับสน เช่น คำที่ใช้เพื่อบรรคตอนต่างๆ “วรรคสอง” “วรรคสาม” “วรรคสี่” เป็นต้น ซึ่งการใช้คำเหล่านี้สร้างความลำบากให้แก่ผู้เสียภาษีในการอ่านบทมาตรา และการนับวรรคตอนเป็นอย่างมาก เพื่อให้แทนคำวรรคตอนเหล่านี้ ควรนำประโยคของวรรคตอน นั้นๆ มาเขียนเป็นข้อความเต็ม เช่น เดิมตามตอนหนึ่งในมาตรา 50(1) วรรคท้ายบัญญัติไว้ว่า “ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(2) นอกจากที่ระบุไว้ในวรรคสาม ที่จ่ายให้แก่ผู้รับซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ให้คำนวณหักในอัตราร้อยละ 15.0 ของเงินได้” ควรเปลี่ยนวิธีการเขียนเป็น “ในกรณีเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(2) นอกจาก <u>เงินที่นายจ้างจ่ายให้ครั้งเดียว</u> เพราะเหตุออกจากงาน ที่จ่ายให้แก่ผู้รับซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ให้คำนวณหักในอัตราร้อยละ 15.0 ของเงินได้”	เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย เนื่องจากการเรียกวรรค ในมาตราต่างๆ แห่งประมวลรัษฎากร มีความสับสนยุ่งยาก และก่อให้เกิดปัญหาข้อโต้แย้งระหว่างผู้เสียภาษีและเจ้าหน้าที่ ที่นับวรรคไม่เหมือนกัน

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>มาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร</p>	<p>1.5 มาตรา 50(1) วรรคท้าย ยังขาดความชัดเจนว่า การหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย แก่ผู้รับซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย เป็นภาษีก้าวหน้า (Advance Tax) หรือภาษีสุดท้าย (Final Tax) จึงทำให้เกิดความไม่สะดวกต่อผู้ถูกหักภาษีซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ในการขอออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่าย ฉบับภาษาอังกฤษที่ออกโดย กรม สรรพากร เพื่อนำจำนวนภาษีที่ถูก หักไปเป็นเครดิตภาษีในประเทศที่ตนที่ถิ่นที่อยู่ทางราชการ ซึ่งในปัจจุบัน กรมสรรพากรจะออกหนังสือรับรองให้เมื่อผู้ถูกหักภาษีตามมาตรา 50(1) ซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ได้ยื่นแบบแสดงรายการภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา แล้วเท่านั้น</p>	<p>เห็นควรกำหนดให้ชัดเจนในตามมาตรา 50 (1) แห่งประมวลรัษฎากร ว่า การหักภาษี ณ ที่จ่าย (หักภาษี ณ ที่จ่ายกรณีการจ่ายเงินให้แก่ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย) เป็นภาระภาษีสุดท้าย (Final Tax) ของผู้ถูกหัก เพราะเมื่อพิจารณาจากเจตนารมณ์ของมาตรา 50(1) แล้ว เห็นได้ว่า ต้องการให้มีการเก็บภาษีในครั้งเดียว ให้เหมาะสมกับจำนวนเงินได้ที่ผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทยได้รับ อีกทั้งเพื่อลดภาระแก่ผู้รับซึ่งมิได้เป็นผู้อยู่ในประเทศไทย ในการยื่นแบบตอนสิ้นปี ดังนั้น จึงน่าจะเป็นแนวคิดที่ให้การหักภาษี ณ ที่จ่าย ตามมาตรานี้ เป็นภาระภาษีสุดท้าย</p> <p>การสร้างความชัดเจนดังกล่าวยังลดปัญหาได้แก่กรณีการออกหนังสือรับรองการเสียภาษีในประเทศไทย เพื่อนำไปขอเครดิตในประเทศที่ผู้รับเงินได้มีถิ่นที่อยู่ทางราชการ</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย เห็นว่า เกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการหักภาษี ณ ที่จ่ายฉบับภาษาอังกฤษของกรมสรรพากร เป็นเพียงแนวปฏิบัติ ซึ่งสามารถปรับปรุงแก้ไขได้ตลอดเวลา จึงควรปรับปรุงแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการออกหนังสือรับรองการเสียภาษีฉบับภาษาอังกฤษได้ทุกครั้งที่มีการหักภาษี ณ ที่จ่าย ให้สอดคล้องกับข้อเท็จจริงต่อไป</p>

<p>มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป</p>	<p>ประเด็นปัญหา</p>	<p>ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย</p>	<p>ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน</p>
<p>มาตรา 50(4) กำหนดให้ผู้จ่ายเงินตามมาตรา 50 ให้กับผู้รับรายหนึ่ง ๆ มีจำนวนรวมทั้งสิ้น ตั้งแต่ 10,000 บาทขึ้นไป ให้คำนวณหักใน อัตราร้อยละ 1 ของยอดเงินได้พึงประเมิน ประกาศอธิบดีกรมสรรพากร เกี่ยวกับภาษีเงินได้ (ฉบับที่ 16) อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา 69 ทวิ เรื่องกำหนดแบบแสดงรายการเกี่ยวกับภาษีเงินได้ของบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล กำหนดให้ใช้แบบ ภ.ง.ด.53 สำหรับ กรณีที่รัฐบาล องค์การของ รัฐบาลฯ เป็นผู้จ่ายเงินได้พึงประเมิน ตาม มาตรา 40 ให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลครั้งหนึ่ง ๆ ตั้งแต่ 500 บาทขึ้นไป และ ต้องหักภาษีไว้ ณ ที่จ่าย ตามมาตรา 69 ทวิ</p>	<p>1.6 การกำหนดจำนวนเงินขั้นต่ำที่อยู่ใน บังคับให้ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ตาม บทบัญญัติของกฎหมาย กฎกระทรวง ประกาศ อธิบดี และ คำสั่งกรมสรรพากร ซึ่ง กำหนดไว้ 500 บาท 1,000 บาท 10,000 บาท มีความแตกต่างและขัดแย้งกัน ก่อให้เกิด ความสับสน และ ยากแก่การจดจำ อาจส่งผล ให้เกิดปัญหาและข้อโต้แย้งทั้งทางด้านการ ปฏิบัติและด้านข้อกฎหมาย</p>	<p>ควรกำหนดจำนวนเงินขั้นต่ำที่อยู่ในบังคับ ต้องหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายไว้เพียง 2 จำนวน คือ สำหรับผู้หัก ภาษี ณ ที่จ่าย ที่เป็นราชการ หรือเทียบเท่า ให้ใช้จำนวน ขั้นต่ำที่ 10,000 บาท ส่วนผู้หัก ภาษี ณ ที่ จ่ายที่เป็นเอกชน ให้ใช้จำนวนขั้นต่ำที่ 1,000 บาท เป็นจำนวนที่เริ่มต้องมีการหัก ภาษี ณ ที่จ่าย</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย ที่เสนอให้ กำหนดเงินขั้นต่ำเพื่อหักภาษี ไว้ 2 จำนวน ระหว่างผู้หัก ภาษี ณ ที่จ่ายที่เป็นราชการ และผู้หัก ภาษี ณ ที่จ่ายที่เป็นเอกชน โดย เห็นว่า ควรกำหนดเงินขั้นต่ำที่อยู่ใน บังคับต้องหัก ภาษีเงินได้ ณ ที่จ่ายไว้เพียง จำนวนเดียว ส่วนจะเป็นจำนวนเท่าใดนั้น ให้สำนักวิชาการและแผนภาษี (ผษ.) ดำเนินการศึกษาและหาข้อสรุปต่อไป</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>กฎกระทรวงฉบับที่ 144 (พ.ศ.2522) ข้อ 3 กำหนดว่าในกรณีที่มีการจ่ายเงินได้พึงประเมินให้แก่ผู้รับตามสัญญารายหนึ่ง ๆ มีจำนวนรวมทั้งสิ้นไม่ถึง 500 บาท ไม่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย</p> <p>คำสั่งกรมสรรพากรที่ ท.ป.4/2528ฯ ข้อ 12/5 การจ่ายเงินได้พึงประเมินที่ต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย ต้องมีจำนวนตามสัญญารายหนึ่ง ๆ มีจำนวนตั้งแต่ 1,000 บาทขึ้นไป แม้การจ่ายนั้นจะได้แบ่งจ่ายครั้งหนึ่ง ๆ ไม่ถึงหนึ่ง 1,000 บาท ”</p>			

<p>มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป</p>	<p>ประเด็นปัญหา</p>	<p>ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย</p>	<p>ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน</p>
<p>มาตรา 40(3) ค่าแห่งกึ่งวิบัติ ค่าแห่ง ลิขสิทธิ์ หรือสิทธิอย่างอื่น ฯ มาตรา 50 ให้ บุคคล...ผู้จ่ายเงินได้พึง ประเมินตามมาตรา 40 หักภาษีเงินได้ฯ คำสั่งที่ ท.ป.4/2528ฯ “ค่าจ้างทำของ” , “สำนักงานสาขาตั้งอยู่เป็นการถาวรใน ประเทศไทย”</p>	<p>2. เพิ่มความชัดเจน มีถ้อยคำ ในหลายบทมาตราที่ต้องอาศัย การตีความอยู่ตลอดเวลา ตามแก่กรณีที่เกิด ขึ้น(Case by Case Basis) ทุก ๆ คราว นั้น ซึ่งเป็นการบ่งชี้ให้เห็นถึงความไม่ ชัดเจนของกฎหมายนั้น ๆ</p>	<p>คำที่เป็นประเด็นปัญหาให้ต้องตีความอยู่ เสมอ เห็นควรปรับปรุงแก้ไข ดังนี้ - “คำสิทธิ” หรือ “สิทธิอย่างอื่น” (มาตรา 40(3)) ควรกำหนดนิยามไว้ในมาตรา 39 - “บุคคล” (มาตรา 50 แห่งประมวล รัษฎากร) ให้ไปกำหนดนิยามไว้ในมาตรา 39 แห่งประมวลรัษฎากร - “จ้างทำของ” (คำสั่งฯ ท.ป.4/2528ฯ) ให้ ใช้นิยามตามที่กำหนดไว้ในประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ - “สำนักงานสาขาตั้งอยู่เป็นการถาวรใน ประเทศไทย” (ข้อ 8(3) ท.ป.4/2528ฯ) ควรกำหนดนิยามไว้ในคำสั่งฯ ท.ป. 4/2528ฯ แทนการกำหนดไว้ในคำสั่งฯ ที่ ป.8/2528ฯ</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย เนื่องจากการ กำหนดคำนิยามให้จำกัดความเฉพาะขึ้น ทำ ให้กฎหมายไม่มีความยืดหยุ่นในการใช้ ทำให้ยากแก่การปฏิบัติทั้งทางด้านผู้เสีย ภาษีและเจ้าหน้าที่ แต่มีความเห็นเพิ่มเติมว่า คำว่า “บุคคล” ตามมาตรา 50 แห่งประมวลรัษฎากร ควร เริ่มต้นด้วยข้อความว่า “บุคคลธรรมดา คณะบุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัทหรือห้าง หุ้นส่วนนิติบุคคลหรือนิติบุคคลอื่น”</p>

มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป	ประเด็นปัญหา	ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย	ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน
<p>-มาตรา 50(4) กำหนดให้รัฐบาล องค์การ ของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือ องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ซึ่งจ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40(5)(6)(7)หรือ(8) หักภาษี ณ ที่จ่าย ฯ</p> <p>-มาตรา 69ทวิ กำหนดให้รัฐบาล องค์การ ของรัฐบาล เทศบาล สุขาภิบาล หรือ องค์การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ซึ่งเป็นผู้จ่ายเงินได้พึงประเมินตามมาตรา 40ให้กับบริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคล ใด ๆ</p>	<p>3. เพิ่มความเป็นธรรม การหักภาษี ณ ที่จ่าย ยังไม่ครอบคลุมถึง การจ่ายเงินได้ทุกประเภท โดยเฉพาะอย่าง ยิ่ง เงินได้จากการซื้อขายสินค้าใน ภาคเอกชน ทั้งๆ ที่เงินได้จากการซื้อขาย สินค้าในภาครัฐ ต้องมีการหักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย ทุกครั้ง</p>	<p>เห็นควรต้องปรับปรุงแก้ไข ให้เงินได้จาก การขายสินค้า(เงินได้พึงประเมินตาม มาตรา 40(8)) อยู่ในบังคับต้องหักภาษี ณ ที่จ่าย โดยให้มีการบัญญัติหน้าที่ในการ หักภาษีเงินได้ ณ ที่จ่าย สำหรับเงินจาก การขายสินค้าเพิ่มเติมเข้าไปใน คำสั่งที่ ท.ป. 4/2528ฯ แต่เพื่อไม่ให้ขัดกับข้อ สะดวก เห็นควรให้หัก เฉพาะกรณี บริษัท เป็นผู้ซื้อสินค้าเท่านั้น สำหรับ บุคคลธรรมดา ผู้ซื้อคงยังไม่มีหน้าที่ต้อง หักแต่อย่างใด เพื่อไม่สร้างภาระแก่บุคคล ธรรมดามากเกินไป</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย เนื่องจากการเพิ่มต้นทุนแก่ ภาคเอกชนทั้งทางด้าน เวลาและค่าใช้จ่าย เป็นอย่างมาก และเป็นการสร้างภาระ ทางด้านการปฏิบัติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อ ประชาชน(ผู้ขายสินค้านรายย่อย) ในวงกว้าง</p>

<p>มาตรา เนื้อหาโดยสังเขป</p>	<p>ประเด็นปัญหา</p>	<p>ข้อเสนอแนะของผู้วิจัย</p>	<p>ข้อเสนอแนะของคณะที่ปรึกษา และคณะทำงาน</p>
<p>- ข้อ 3 แห่งคำสั่งกรมสรรพากรที่ ท.ป. 4/2528ฯ กำหนดให้ผู้ซื้อสินค้าเกษตรที่ เป็นผู้ส่งออก มีหน้าที่ต้องหักภาษี ณ ที่ จ่าย - ข้อกำหนดในเรื่องอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย</p>	<p>4. เพิ่มประสิทธิภาพ อัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ที่ใช้บังคับอยู่ ในปัจจุบัน ไม่สอดคล้องกับความรับผิดชอบ ทางภาษีอากรที่แท้จริงของผู้ถูกหักภาษี ณ ที่จ่าย ยังไม่เหมาะสม สูงกว่าที่ควรจะเป็น</p>	<p>เพื่อควมมีประสิทธิภาพ และสามารถ สร้างสมดุลระหว่าง ภาระของผู้หักภาษี ผู้ ถูกหักภาษี และความคุ้มค่าทางเศรษฐกิจ อัตราภาษีที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ทั้ง ยุ่งยาก และไม่สะท้อนภาระภาษีที่แท้จริง ของผู้เสียภาษี เห็นควรแก้ไขอัตราภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่ายทั้งระบบ โดยให้กำหนดอัตราภาษี ไว้เพียงอัตราเดียว หรือ สามอัตรา คือ อัตราก้าวหน้า(เงินได้ตามมาตรา 40(1) อัตรา 3% สำหรับเงินได้อื่น ๆ ทุกประเภท (มาตรา 40(2)-(8)) ที่ผู้รับเงินได้ เป็นผู้ อยู่ในประเทศไทย และอัตรา 15% สำหรับ เงินได้ทุกประเภทที่ผู้รับเป็นผู้ไม่อยู่ใน ประเทศไทย</p>	<p>ไม่เห็นด้วยกับคณะผู้วิจัย แต่มี ความเห็นว่าการกำหนดอัตราภาษีเงินได้ ต้องหัก ณ ที่จ่ายไว้หลายแห่งและหลาย อัตรา มีความยุ่งยากแก่การจดจำและการ ปฏิบัติ เพื่อขจัดปัญหาดังกล่าว ควร กำหนดให้มีจำนวนอัตราภาษีที่ต้องหัก น้อยจำนวนที่สุด โดยให้สำนักแผนภาษี ทำการศึกษาถึงผลกระทบ ข้อดี ข้อเสีย ต่อไป</p>